

but made no commitment whatsoever regarding Mr. Medinah,³ since categorically general conditions do not permit consideration setting up corporation.⁴ Stated further received no reply to his proposal now requesting sharing in corporation, doubted whether any request will ever come since chief stockholders⁵ not anxious for any partnership. Harrison report published today. Great moving document fully supporting our demands. Suggestable him Pennsylvania Law School, Philadelphia.

63

מכתב ג. בן-גוריון
Letter by D. Ben-Gurion

תוקן: א"ג, Ben-Gurion Archives
קופי: Ben-Gurion Archives
לונדון, 1 באוקטובר 1945

אשוב ארצה עד אם אסיים תכנות עקריית בארצותי.
בארצות הנכונות: עלייה ג' נוסף על ב' והיא עלייה מיוחדת בכוח עצמה בפני
הרבים בארצות. בכל שירות תהיה פלוגה מצוידת במכונות, רימונים ואקדוחים. יש
לעצמנו בביצועי א. בל אין תדבר מן הנמנע. מארגונים האימונים החדשים. הפיקוד
לפינה של עלייה ג' ימצא בידי כהור שלנו מוארץ.
הפעולה בארצותיה (רכישת אומן, מימון, קשור שירות, העברת הנהגה עליה ב' וג')
בתפקוד מרבית בצרפת. יש להעביר מיד את ארץ [אבריאלי] לפריס. עליו להגיע
במקרה פת. והברית ששאל [מאורו] יבוא מיד לחדש יעצות ללונדון או לפריס ולמקום
מקור ביהודה. שדר מיד משובה על שתי החדשים.
אין להכות ב"תנועה" לזכות. ייתכן שלא תהיה כל "הכרה". והברית והקובעת היא
האחראית להבן לתנועה. קיום הכסף והכן וזה הברית מלחמה על העם החדש, ועל
עם חסר שליטה ומדונה - להלחם בכל האמצעים שבריד.
אין לצמצם תנועה בארץ בעלייה ובתושבות. מן הברית לנקוט בתנועה כל
לא שדרו אישי אבל נגול לכל יודעי נרצח על ידי שלטונות הספר הלכן. כל

1. The establishment of a Jewish State.
2. A Jewish State.
3. The British Government.

1. Identity of addressee unknown.
2. Ehud Avriel (Ubehall), member of the Mossad le'Aliya (Institute for clandestine immigration), 1942-1946.
3. Shaul Meitov (Avigur), Head of the Mossad le'Aliya, 1943-1948.

פעילת תולה. צריכה להיות רבת משקל ורושים ויש להיזהר בכל האפשרות
אנושיים.
ג. יש להזמין שני תפליים היריבים לשירותי-פעולה מלא, בתואר של מורה
ומשמעת מחולקת. דרוש מאמץ מתמיד להבטיח אורות ביישוב וקודם כל בלונדון
למען המלחמה.

התנועה צריכה להיות מתמדת, נעזרת ומתחזקת לזמן לא מעט. לא להפסיק
ציפיה ליצירתן מחד וקל. שמירה מקסימלית על מפעלי התקונסטרקציה בלב
מקורנות והפסדים הכרויים.

הסברה והתנועה ליעד-הקול בעולם (קודם כל באנגליה ואמריקה) הם
ראשית עובי. חשיבותה שקולה במעט נגד התנועה עצמה. מכאן חשיבותה
בארץ ובאירופה ואם אפשר גם באמריקה.

ע. להורים בצרפת יש תבינה חשבונית למימון על-ידי פעולת משקיות שונות
כך דרושים טובנים בארץ, בשוויצריה, ברייט, בלונדון ובאמריקה. מוצעם כיום
ברוך רוטנפלד בלונדון, מינא ודיק שטיין באמריקה, דודו ליש כן ותת-יצענות
לשכר כחול שבוט שאל [מאורו] לתת-יעצות, לפי דברי תורים האמריקאית ו
י. אינם יודעים כמה אנו מפסידים מאי-שליחת אנשים לאמריקה. ואופן
מתר באנוייה לגי דורק, וביד תוצאות אולם כל הברי-אנשים מוארץ תורק
הולישו ציפית המתבט, למה אין יוצאים באנוייה בשאן אוירון?

א. תושבי ארץ לחודש "קול ישראל" נמנעו תנאי לפעולה יעילה, "קול ישראל"
צריכה ואמריקה: היא צורך חיוני, נמנע תנאי לפעולה יעילה, "קול ישראל"
לשכר חלשים שלי - תחליטו בתוכם.

ג. תעקבו אחרי סירות משמר החוף ותודיעו מיד לחברים בצרפת כמתי שיתקו
שורשים בכל סירה, מדו רציוד ותשקן של השוטרים, תעוררו גם הם בבלונדון
מאשר מיד קבלת האצרות.

הגורם does not intend to return to Palestine until he has completed
preparations in Europe.
main activity will centre on organizing "Aliya C", in addition to
this, will be an armed Aliya which could stand on its own against the
home and at sea. There will be an armed unit in every ship. It will not
be shot impossible and we shall cope.

Barzil, Head of the Mossad office in Palestine, in charge of finances, administration
journal.
of the last named three persons is uncertain.
is presumably to Hayyim Slavin, one of the founders of the clandestine mutations
of the Hagannah.

mand be set up in France. Elrud Ueberall² must be immediately transferred to Paris. Shaul Meirov³ must come over at once for consultations. Please refer immediately to these two requests.

(d) Our reaction should not await a statement by the government. There must be no statement at all, and what counts is the continued implementation of the White Paper. The White Paper is a declaration of war against the Jewish people and this people—oppressed and with no government of its own—must fight, using whatever means it possesses.

(e) The response in Palestine should not be limited to immigration and settlement. It is necessary to embark on sabotage and reprisals. Not personal terrorism but a reprisal for every Jew murdered by the Mandatory authorities. Every act of sabotage must be significant and impressive, but one must avoid human casualties as far as possible.

(f) The two antagonistic factions should be asked to cooperate fully with each other, the conditions being a unified command and absolute obedience. Continuous efforts are necessary to assure unity within the Yishuv and first of all among the fighters, in the cause of this war.

(g) The reaction should be continuous, daring and planned far ahead. There will be no last battle and one should not expect a quick and easy victory. One should guard our constructive enterprise to the best of our ability, and must not flinch from sacrifices and unavoidable losses.

(h) Propaganda around the world (and first of all in Britain and the States) also in France and the Arab countries) is almost as important as the reaction itself. Hence the importance of broadcasting in Palestine, in Europe and in the States.

(i) Our comrades in France have important plans for financing by means of various economic transactions. We should wait ourselves of their help. Shaul Meirov should be urgently consulted in this matter.

(j) Embassies should be dispatched to the States, because their potentialities are enormous. Zaslani is leaving tomorrow with instructions without additional people from Palestine the campaign will fail. The "upheaval"⁶ departure must be hastened.

(k) The resumption of the "Kol Israel" broadcasts in Palestine is problematic. This would initiate searches which might disrupt the broadcasts abroad. Broadcasts should be resumed only if it is absolutely certain that these fears are groundless.

(l) The movements of the coastguard vessels must be watched and information gathered about their number, equipment, size of crews and armament. This information must be transmitted to the comrades in France. Ben-Gurion requests that receipt of this message be acknowledged.

(תל אביב) תרצ"ד. ג' תשרי תש"א.
E. Epstein to N. Goldmann (Washington)

מס' תד"מ: צ"א זא"ה 5302 ב"ת"ר : ת"ר

[Washington], 1 October 1945

Confidential

One, McDowell is Chief of the Russian Division in Military Intelligence in the absence of Major Robert F. Ogden, he is also covering Middle East affairs.

On September 29, I paid one of my periodic calls on M[c]D[ow]ell. In 1944 he was in the American Headquarters in Cairo, and I and some of the members of our office in Jerusalem grew to know him quite well. He told me that Major Ogden would soon be leaving and would be replaced by Col. Edward Wright, who is now at American Headquarters in Cairo, dealing with Middle East affairs. Col. Wright, M[c]D[ow]ell's brother-in-law, is a violent anti-Zionist, and appears to have a strong influence on his political thinking.

M[c]D[ow]ell told me that he had been friendly to Zionism and to our work in Palestine. But the events of the last year have led him to believe that Zionism is a major clash with the Arabs, not only in Palestine, but wherever they are. Since the war, Arab nationalism has become stronger, more militant and more imperialistic. Though British support of the Arab League is motivated by a desire to safeguard the Pax Britannica in the Arab world, the Arabs conceive of the League as an independent organization to serve their cause alone. By supporting Palestine as a Jewish state, America would jeopardize her position in the Arab world. This would mean:

• disrupting the traditional friendship between Americans and Arabs, won over a period of many years through American missionary and educational work in the Middle East;

• endangering the economic and commercial interests of Americans in the Middle East, especially the huge investments of American capital in the oil fields; and

• possible Arab boycotting of American educational and other institutions, especially the American universities in Beirut and Cairo.

Should the American Government decide to support the plan of a Jewish State in Palestine, it will have to back up this support by sending troops not only to Palestine, but to other Arab countries as well, where such a plan would inevitably be followed by uprisings. American troops will have to quell the uprisings and moreover, will have to defend Jewish life and property in Baghdad, Damascus, Aleppo and even Alexandria, because the Arabs will try to make

I don't want to bother you with our internal difficulties: Weizmann on Ben-Gurion's resignation, Blen[en]-Gurion] angry at Weizmann, this is caused by the support to Hagannah and activism. If we continue actual situation with a basis of constructive policy, all of these internal and enmities will disappear. The movement will expand and go into creativeness and achievements. On the other hand, if by the force of circumstances or our own mistakes, we are thrown into a policy of frustration without the prospect of a victory in the near future, God's fate awaits us.

I hope to hear from you as soon as possible. We are in the midst of discussions, and I would like to know how you feel before we reach the meetings of the Executive started yesterday and will last about ten of the meetings we will have a Conference with the leaders of the countries. This means that I shall have to stay all August in Paris, I don't want to impose on your rest during the vacation, but as I said before, advice would be most helpful.

With best regards, Yours as ever,
Nahum

(צ"ק) 11/11/21 .778 777777
A.H. Silver to D. Ben-Gurion (Paris)

Tel: 17777
Inc.: CZA 262306 P'sk : 01217777

238

Following cable received by Ben-Gurion from Silver third August, friends wish to know what line to take when they meet jointly next week. They will of course press for immediate unqualified immigration of one hundred thousand but if impelled to consider permanent arrangement they know which of the two alternatives they should press for, shall it be

See Editorial Note above.

The original cable is untraced and the text at hand is a copy dispatched to Meyer Washington on 26 October.

498

preparation with independence is possible the first alternative is preferred. Assuming that no negative commitments on ultimate Jewish State is intended. Distributing reports from Paris in *New York Times* this morning is a step which is proposed to accept division [revision?] report of six with modifications. Cable or telephone immediate. Address Mayflower Plymouth Mass. Regards, Silver."

777777
Editorial Note

The struggle for illegal immigration and the Cyprus exile
The beginning of August the relations between the Yishuv and the British administration reached a crisis over the problem of illegal immigration. Between July 29 and July 31 the British seized five immigrant ships some 6,000 illegal immigrants. The ships were taken to the Haifa and Tel Aviv harbors and their passengers were detained. This large wave of immigration required the British to the decision to expel the immigrants to Cyprus. Rumours were spread that the British had reached the Zionists, and indeed on August 12 the High Commissioner announced that from now on "illegal" immigrants would be trans-shipped to Cyprus. When Britain's intentions became known, the Mossad leAliya dispatched three ships to Palestine. The ships, the "Yagur", "Henrietta Szold" and "Yaffa", with their 2,000 passengers, were seized by the British and taken to Haifa between August 11 and August 13. When the British attempted to trans-ship the immigrants to Cyprus, a struggle ensued in the course of which one immigrant was killed. Haifa was put under curfew, which was broken by many hundreds. In clashes with the British security forces, three immigrants were killed and seven wounded.

The Anglo-American Committee of Enquiry.
The Cabinet Committee.

499

Handwritten notes and signatures in the top left corner, including names like 'Meyer' and 'Silver'.

מקור: CZA S25/10014 א"צ: 22

3 בספטמבר 1946
[לשרדן]

בכינוי לשוקר צעמי ברינובס הפנצ'י במידה שניתן הרבני על-ידי איגרת אחר קצרה. גם יום משונה החוות, אם ברוב או במיעוט, ואיני יודע אם החוותי לא תופרכנה על-ידי הארבעת הליגות הקורובים. כריגע אני תופס את לשונן האחרונה של רוזנר ומקובל כשברוח התלהבות השלילית להצעותיו האחרונות² פירוש הדבר בשבילי, שאין אני וכלבים וחסרות לונדון עד אז יחול שינוי.

היא ידוע, כי היו לי ספקות תמורים אם רשאים אני, גם לאור כל שעבר וזכות כל עובדי לדרוה למופיע את השתתפותנו במשא ומתן. לא גרסתי במקרים דומים בעבר ואיני מוכנס הפנים כי על-ידי בניסה למערכה אנו נחמנים מראש את הדין על תוצאותיה. דומה היה לי כי לא רק אין בניסמנו מקומות את סוביי מאבקנו לעתיד לבוא, אלא להפך היא עשויה לסייע לו - במה הדברים אמורים, אם אין לפרשה בדין כהסכמה מראש לבסיס שפנבל. ראיתי אפשרות לנסח את עמדתנו כך שלא יוכל היות כל ספק בדבר ונכח להיכנס יצאת בקומה וקופה ובדידים נקיות.

אמרתי: אם אני כניסה למשא ומתן יש סיכוי להשיג חקיקה והפגנות פטריות בתוך תוכן הניתן עלינו; אם תובסח לנו היות המינוי על-ידי קובלת כל אלה מנציגינו שגורלית עמדת עליהם; אם יהא ברור שאנו חולקים לעמוד על שלנו ודוחים מראש את שלום; או אם אין סיכוי להיום אף כלשהו ולא נצליח אלא להוציא מפיסם התמידך הטובו כי וחתשתי שהחלט משום שהתודים לא באו וענינים והפוך - מותר ודומה ללכת.

אני מקבל בלב שלם את הגדרת בן-גוריון לערכה של ישיבת פאריס. כמה שינועות נפרד שהגיעה אגדתו לוועידה כותבי כי החלטת פאריס, הודחה את הבסיס שהוצע נמנה למקרה שדרה לציבורנו וקופה קומתו, באופן ובחוק-לארץ. אפשר אילו הייתי שם הייתי נכנס למועצה או הנימחה ולהבדיל בין דחיית הבסיס שהוצע לבין סירוב ללכת למשא ומתן. אבל הבהנה זו באה בעבורנו, כשהדבר כי פאריס מוכנה למשא ומתן על בסיס שלי. באותם הימים הייתי מסתפק בקביעת בסיסו ונמנע מתציג תנאי כל יעבור, כי יא יתקוף לבסיסו של הדור שכנגד.

תנאי זה היציג. ראיתי בו קודם כל מאבק נמרץ - לא אחרון - למצות נרגע היסטורי זה

280

1. Mapai convened its sixth conference in Tel Aviv at the beginning of September. Discussion evolved mainly on the continuation of an armed struggle against the British. After an animated debate the extremists prevailed but the resolutions adopted were not made public and assumed the status of directives for the leaders. (See Sixth Mapai Conference, 5-8 September 1946, C.Z.A., Z420277.)
2. See No. 274.
3. This correspondence untraced.

שטח. מבחינה זו הצדקתו - עם כל ראיות הסיכון והכרח בו. תביסון נעשה כפי ואשינוטון, לונדון וקובי. לגבי קובי היה לי חלק ישיב באחריות לביצוע, על-ידי פנבל והסכמת הקורובים על-ידי משלוח הודעות מפורטות.⁴

אם הישג את מטרתי. ואם לא תחול תזוה מוצד שכנגד - ויש לזכור כל מאבק אפסיה והוכרח ועיני כרז להביאה לעולם - עלינו להסיק את המסקנה המובחנת: אינו חולקים עלי לזעיסתי, כי אם כוחות, כשנתקבלה התמצית הטלגרפית של מכתב התשובה להנאיים של פאריס, ראיתי בה פתח למרצא בודד של השתתפות, בא תרסח המלא של התשובה וסמח את הפתח כמעט כולו. אני מכיר כאן את משאלת "המוצא" נכח עומדת התחשבה הראשונה של פאריס, פרסומה ומסידרת רשמית לממשלה - כל אלו עיצבתו חקיקות במסגרתה על בסיס הקודם הרי אין היא מוצגתה שהתגוררית רשמית היה נראה כי לא אלהם עומדת בממשלה על קובע את הבסיס שלנו ועל-ידי כך הופכת הוועידה למעין במה חופשית בלתי ממוייגת בבסיס למספר. לעומת זה, מתנוסח המלא של המכתב בודד, כי הכולנו לא לקובע את תוכנית הממשליות בבסיס לוועידה על שני הצדדים שבה, להציע למפא"י הא הצעותיו כתיקונים לאותו בסיס, שהיא העיקר, או כהצעות שכנגד, תשפלות לאותו עיקר וזוהי אומה הפתח הפך לסרק.

מכל מקום, אם נעשה אותו ניסיון - הוא עלה במחיר ונכשיו הגיעה השעה לשלילה אם לא יחול שינוי - אין ללכת. כל דמיון בתוך הסתלקות מהתעמדה המוצהרת פורשו בדין מוצד כלשי הודים מוסרי בפנים. אני מדגיש כל זאת ודוק מאז משום שאנו מוחזק ל"שולחן מועד ומושגע שאין לו תקנה.

אין לדעת, במובן מה יל יום בעצם, סדס נרע בריקוח מה יל יום אומלל - מרי בדיק והמחבת, גם אם הוא שלילית, אין ביטחון שווה הדיבור האחרון. איני מתאר לעצמי שפנבל יתני שיש לקיימא מחנה שאפשר יהיה להציגו כבינו משפחתי של אנגליה עם גוראותיה איני יודע אם ומה פועלים. עכשיו אנשינו כלפי אמריקה ואם עוד יש סיכויים להיבחר מעוררת בשלב זה, עיר הוועידה. הרי שיש לשמור על כושר המגמתות הפנימי לקראת כל פתח שייפתח. בינתיים, המסקנה הברורה היא אישור עמדת המפלגה שכבר נתקבלה ותתפרסמה. לא יזרח מזה.

בן אם תתכבל הוועידה או תתקיים, ובין אם תתקיים בלעדית או בהשתתפותנו - ספקתי אם תופל בשלב זה הכרעה לאורך ימים.

מאתרנו - סיום תקופת המסור המדיני שריה מושרתה על ההאגרה והמנהלית. המוצק שקלני עמדו רגלינו באותה תקופה - הוצף ונשטף על-ידי נחשולי המלחמה והאיבת מי קודם כמה וכן יעבור ואילו פורענות מתרגשה עלינו על שנוציע להנהיגה בסיס מדיני חוש אשר עלינו נכח לוותר ייצב בבטחה. בינתיים נגור עלינו להתקיים ולהאבק בתוך מערבולת הלימים חוזניים.

במלכה ביצור עמדתנו ולמלאויות החוזנותו אני רואה כצד ראשון ודחוף תופנה הוועידה של התאחות בכל השטחים האפשריים בכל חלק הארץ. גם אלמלא תוועדות האחרונות

4. See Editorial Note, pp. 507-508.
5. In the early morning of 28 August large police and army contingents surrounded the collective settlements Dorot and Ruhana. Communications with neighbouring settlements were cut.

מצא בטענתו. היכולת הממונית הזכות וזאת מתוך השקפות קבועות ומצא
שירות כל שבוש הולך ללא משטח בוחנת והי אפשר בוחנת. אבל כאמור, אין אפשרות
לעצמה בתחומים אחרים, הוא תקלה המורה בממה בודעתה. אבל כאמור, אין אפשרות
לה להצמצם בנגב. עליה לזקוק את כל האזורים. אם יעלה בידי הוועדה לתת דחיפה
לה להצמצם טעם והתורה-הקלה - תעשה דבר גדול. אך לאמיתו של דבר איני יודע אם

יורד ברחובות. היו חוקי והתורה-הקלה - תעשה דבר גדול. אך לאמיתו של דבר איני יודע אם
למשל לעצב טעם והתורה-הקלה - תעשה דבר גדול. אך לאמיתו של דבר איני יודע אם
יורד ברחובות. היו חוקי והתורה-הקלה - תעשה דבר גדול. אך לאמיתו של דבר איני יודע אם
למשל לעצב טעם והתורה-הקלה - תעשה דבר גדול. אך לאמיתו של דבר איני יודע אם

התורה-הקלה הייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות
לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות
לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות

לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות
לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות

לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות
לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות
לכתיבה להייתה שרדי בספקות קיצונית לגבי מעשיה של רדד זו. בהתייחסות

6. residents were segregated and put behind barbed wire fences and extensive searches were conducted in the residential quarters and yards. The siege was lifted after a week, leaving severe damages to buildings, fields and livestock. Member of the Jewish Agency Executive H.L. Fishman.

אם נכון הדבר שחוגי הלימן מציעים עכשיו תמורת אי-שיתוף מאגף יעשובי
לביצור - אם אין אלה סתם ריבויים אלא יש במשח בזה ואם אין בזה פגיעה אחרת
במבנה הקיימים, אלא אפשרי תיאום - איני יודע על פועליו אחרים
תביעה בעד זה. לא ירא הולך עם אלה שיהיה בתחילתו של כופר-מחור המולדת
אישית ומעמדת במערכת המדינית, כי ההסתברות נמצאת לא היתה כאלו ונמצאת
תביעות והאחרות היישובית מסובכת לו רווח נקי

לא אבא לפרט את כיווני הפעולה המדינית במקומות ביניים זו - אשר מי
תיממשו - גירושילים, בקוויר, בלונדון, בפאריס, בואשינגטון, באי.אם, בשביל
למנובילים למסקנה. המסבת הקדומה של קשרינו עם השלטון הבריטי נקשרת
עוד לא מתורקם חדשה - ומי יודע אם תתקבץ - עיקר הפעולה המדינית מבונה היתה
העבודה אך יש עוד לעשות הרבה. פרשת הפעילות של השבעות האחרונות על ספת
חדש בקהיר ובירכת עמון הרכיזה מחזיש את האפשרויות עם ואלו פנתה מחוץ
לכירות אחרות משם. פאריס טענה ראגה מיוחדת - כשלעצמה וכמכיון לבשת אלה
עניין מוסקנה תלך ונעשה מורכב יותר ויותר ואנו עדיין בשלל של גישו, אך יש
צריך. חזית האלים מתייחס ריכר בתחת מחור.

אך אם לא נגיע לידו הסודי שיבטיח ותתקבצו ממשית ושקטה, ולו גם לתקופה קצרה
בלבד, צריך שיאזר כבוד כי מאבקנו יהיה מוכרח לכלל, במקודם, צורות של ביטחון
לא-כביעת, במיוחד ששבר גילוי כוחנו לא יצא בהפסד הריסות.

בפרשה המורה זו איני נזהם על שויה. אמנם שילמנו מחיר אכזרי שלא בכל מחיר היה לנו
נעשו צעדים מוטעים והחברד שהחזרות היתה לקיחה במידת המורה. על כל אלה מוכרח
להיות בטענה, לשיעור הנכון, נתינת הדין - אחרת לא תהיה תקיפה לאחריה בתנועת
ביטחון של חורב אינו רואה את המחיר תכלתי-נמצע שישלמנו ככרזי. אם בעינינו יקיימו
ומסדרים, אם נפגלים עמנו ומתחמקים לנו, אם הספקי, פן כסופו של השוין לא יחל לנו
מכרסם והולך, אם כבודנו בקרב השכנים נפגלה - יש בהו חלק ניכר, אם לא מכלול
למאבק הממשי. אכן הרכיז מהלומות קשות וסבלנו קודמנו נפש רכוכה וניהומות
פגיעת המוניות שאיימו למוטש את יסודות חיינו, ועדיין המערכה נגדנו נמשכה במלך
התקופה והולם אבל אלמלא אותו מאבק היה דינו מיתת חנק, אם גם ללא וריס ישיה-לכל
שפר רם אלה היו רואי באים אחר-כך, מיד אחרי.

אכן רדד זו כדרכה בסכנת המורח ומחייבות שיקול רב והישגב מודקדק. בהתמדת
כמותו נדידת בשלוננו חרוץ ושקול זה לגבי קובץ התחומים מרחיקים. מבאן אי-התמדת
של השונות והפסקות, קצרות וממושבות. מכאן גזירת הכרעה הקפדנית לגבי שיטת
ומסורת ותובת רחוקות הקיצונית לגבי המסורת. מבאן החשיבות והגיחות של הכוח
האחריות ושל המשמעת הביצועי לא בכוח כי אם באופי המודד, באיכות השימה בתקופה
מעמד. אבל המודד נסדיר ונודד מנותח ונעמיק התכנה כי לא תיכח יציבות ובטיחות
גבי עיוות דינו. אם תבוא הקלה פחדה נשמח לתאפק ולהשקיע במעט חוזי, אך אם

תמיר השול - נושג מעט כדחת ונכללל השינויש בו לאורך ימים
יש כבא בעיה חינוכית רצינית, מבין חסרי לאופי הרבים וחוקא הצעירים. תביעה
לתרבות להשתלט על צרים, הטלת חובה של רחוק-ראות על מוקד ומצוית כאור.
למעשה אנו עומדים כיום בפני פסק מוסמר הגורר האפקות עד לתביעה עליונה
התאיך ורא בודדא מוצא מסבך פנימי אך והפוגה כשלעצמה בעיני צורך המצב. השיח

ד. בן-גוריון אל ג. שרף (ירושלים)
D. Ben-Gurion to Z. Sharef (Jerusalem)

מברק טל. בתוך: CZA 525/1554
תמו נבנו: אצ"ע 525/1554

Paris, 22 September
Understand from Linton that Martin (of the Colonial Office) told Weizmann release probable if we participate conference. While almost nothing, it is expected from this conference it may be possible on new format to participate only if release precedes participation and status Jewish is restored to position as before 29th June. Mere reliance on goodwill. Martin Bevin wishful thinking.

308

ג. שרף אל ד. בן-גוריון (פאריס)
Z. Sharef to D. Ben-Gurion (Paris)

מברק בתוך: Coded Tel.
תמו נבנו: אצ"ע 525/1554

Jerusalem, 22 September
The following is from Shertok: (1) Am distressed line originally proposed me and which I still consider only correct one (readiness negotiate sticking our line regardless Government's plan on condition release freedom choice representatives) has been virtually adopted only after must appear as undignified manoeuvring causing loss face without confusion, depression, within. (2) In circumstances consider imperative understand you do we should stick above conditions and if granted participation (3) Doubt whether whole matter now practical politics view probable rejection conditions by other side but if it becomes practical want you know myself should categorically refuse take direct part negotiations without you thought. (4) I realise absence both of us liable gravely prejudice course negotiations our part. Joseph asks me state he fully shares my attitude. (4) For my part feel convinced if negotiations materialise and we two participate they will become further significant stage our struggle none in our midst regretting or is ashamed of our appearance Anglo-American Committee.

614

ב. שרתוק אל ג. לוקר
M. Shertok to B. Locker

תסקין: אצ"ע 2420277
CZA 2420277

Jerusalem, 22 September
[לשרתוק] 22 בספטמבר
כר-לכב וריק,
היה פתקתי השנייה אליך, קרא-גא את סדר התאריכים.
קודם כל, שכתוב הינו מאוד לבשויות, והכללה במבוקי של יוסף, כי היתה שותקתני. ה היתה ההחלטה יקרה והנורידה להודיע. אך מיוון שאנו יודעים את דרכי שותקתני, אין למסור שותקתני חתומים, ועל כן נגנו במשיך בכתיבה, ובכן אני מניח עכשיו בוודאות, ראשית כי המצומצם החליט ברוב (אולי לא ברוב) כמה נמנעים) שעלינו להיכנס עכשיו למשא-ומתן, ושנית, כי הוא יקבל בתנאי כל את תופש קביעת הנציגות, שפירושו למעשה שותרותו ושיתוף בן-אויבנות. לאחר ההחלטה השלילית הנפורשת של רצוני איני מצויא אפשרות של מוצדק במקורה זו - במה הודברים אמוריים, אם נעמוד עליה בתוקף (במאחד ואם יתקייב כלום ללא כל שיתור של ספק כי בלי זה לא יהיה משא-ומתן. אבל ייתכן יוותרו לפנינו, וא עליו להיות מוכנים להיעדר משלב זה, וללכת לכך בעניינים מקודמת. בשאלת השותפותות במשא-ומתן לשלעצמה היינו והקנינו פקודות. אבל ראוי מידת של קיצונית - אם קיצונית היא זו - עמדתי בכל המקרה על התנאי של תופש הנציגות נסחתי זאת פעם כך: רצונכם שגוף להיעדרתנו אנו מוכנים ללכת, אם יתן לנו, לאנו ללכת אם רגל אתה שלעו תענה כסד; וכן לא נוכל ללכת אם לא יתן לנו לקבל את החלטים.

אני מאמין כי אתה מבין כמותי - ועוד תתחוק בהנחתך זו לאחר כליך ששיתוף הירושלמי בארץ - כי חזרות ההצטרף והעצמאות הייצוג הן בנוש תעניענו. כל המציע לתופש הירושלמי עם התופש מקודמת - כלבוש שנופים, נגוד מחודש ונמפר לפי רצון השלטון חזר - קול כל נשמת עצמאות.
והיישוב מוחרז הקפדה תגישת שודעוב הנודול של מפלגתנו בארץ חולקים השוברים, לית נוספת הקפדה תגישת שודעוב הנודול של מפלגתנו בארץ חולקים השוברים, אמתו בניציגות איש בן-אויבנות - התפעם אדירך-גא עזו ואוסף עד שם אתך - ייעד נמנה.
לפי כך שודעוב עליך נמצב כה מורכב למלא תפקיד כה כבד ואחר-א. מוכירה אתה שמתני למבויק של אולפנו אל 'יוסלה', ראוית בזה אתה כי אין הוא סוקר עליך בעניין זה של ויתור על תופש הנציגות. מי יתן ויק רחב עד כמה הוא מברוד עלפנינו?
Meeting of the Zionist General Council convened to discuss the Zionist participation in the conference with the British - see Editorial Note, p. 625.
David Ben-Gurion.
British Foreign Secretary Ernest Bevin - see No. 304 and n. 2 there.
Weizmann's cable to Joseph Sprinzak calling on him to take part in the conference - see No. 300 and n. 1 there.

615

Shari

תור - בין אם הממשלה תורה גאון, ויזמן עליו יומיו ויחיום ויחיום של התנועה
המקצועית להשתתף בוועידה הצהרית ליהודים עמידה מחוץ לא רק של התנועה
המקצועית לזרוב אלא של גופים יחידים בעבר לחטוב.

במהלך שנותיו שבתוכן החלו מתחילים בהחלטתו הגבוהה והחזקה, המבטוחה לשמירת
התנועה, בברור הדין והצדק המצוי. ללא כל יפוי כוח וליא והייצגות עם תוכן
התנועה (ובכן, בנוסף גמור להחלטה שהתבררם בלונדון ובפאריס מדויקם גוף
לפי שבע שגורר להמשלה התנועה לה שבטב הצעה חזקה,⁵ אשר בניגוד מוחלט
לפני שאישור הממשלה הוגשה אף רשימתו מועמדיה למשלחה,⁶ שוב בניגוד מוחלט
החלטתו והקודמות. ככל מקום-אני לא נשאלת אם להגיש רשימה לפני שהממשלה
תורה להחליט חופש של בוידה, ולא דורש על דבר על דין א החלטה ברוב הרוב
במהלך דודי וודי במש הפקודתו חכרי הגזלה, החולקים על החלטה א-השתתפות
התנועה לרע את יחידה בתופש תנועה וייצוג, כדי לשים לאל את החלטה
המשלה שבער אתר העברתי יחד אתר פעמרים לפני עובדות קיימות. ויאך אפשר
להחליט במדינות כאלו? ומה טעם לזיננו ולהחלטהנו, ששקובנו במדינות בתור
המדינות יודעת מועדור להשתתפות בפניה לשם ביטוח כלפי-חזיקין?

התנועה שולחשת ונאום להשתתפותו בוועידה, אף אחד מהם לא קיים וציננו מטוסים
שולחשתו ובלבד שלא להחליטו בסדרה, באמידה לאן לשלישים. לצערי אין זה מקרה
התנועה שולחשתו לעשותם לעשה אנשים, שאינם מוגלים להשתתף מתינותם הנפשית
התנועה והיא - נתינת כרטיס. ואילו הציננות והעמדה זנוקא לפני הכרת חזיקי של
התנועה - והתנועה פולשית, והתנועה קונסטרקטיבית, והתנועה
התנועה. והתנועה המקיימת אנה מוכשרת, אנה ממוגלת להתנועה עקבית
שכה. ובכן - אינה ואינה להתקיימת.⁷

התנועה והתנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות
התנועה לקצה גבול הכובל לישע אתר הכרתי בהחלטה זו עם זאמנתי לשלחות

5. See No. 294.
6. See No. 304.
7. See No. 325.

membership of the Executive with his loyalty to the public service which
been thrust upon him.

Ben-Gurion reviews the march of events connected with the Anglo-American Com-
mittee of Enquiry and the actions of the resistance movement before and after
Committee's arrival in Palestine. He could have understood the logic behind
of activities while the Committee was engaged in its enquiries, but it
clear to him that it would be necessary to mobilize the Yishuv if the nego-
tations came to naught. And this is indeed what happened, but in spite of that
Executive decided not to renew the action. He had put up also with that
had suffered disappointments also in other political matters. He had never
secret of his view that he would not have refused a priori to consider
if this had been offered to the Jews in a significant part of Palestine,
he objected to such an initiative coming from the Zionists themselves. And
the Executive has adopted a resolution exactly to that effect. This is why
had taken no part in the debate and in the voting on this resolution. He was
nearly disappointed, but he had resigned himself also to that.

On of solidarity to the movement and heeding Ben-Gurion's exhortations, he
did remain in the Executive. The decision not to cooperate with the British
in the matter of the Conference was consonant with his views, and he thought
that non-participation by the Zionists would make the Conference come to
naught and would give the Zionist political campaign a new life, whether the
Government gave up its plan or tried to impose it by force. But the defeatists
challenged the decision, and one of them, without a mandate and without con-
sulting the Executive, submitted new proposals, and a list of delegates to the
conference was drawn up.

The Zionists had submitted three preconditions for their participation in the
conference. Not one of these conditions has been fulfilled. Our delegates are
prepared to distort and disregard all these conditions as long as they can appear
the Conference. Unfortunately, this is not an isolated instance. The people
who in practice wield the power in the Executive are those who cannot free
themselves of their spiritual and ideological subjection - subjection to the Bri-
tish, when at this time Zionism is faced by the existential necessity of opposition
to Britain - political opposition, both constructive and destructive. The present
Executive is unable to carry this out. This is why he has tendered his resigna-
tion, and he requests that it come into effect as soon as possible.⁷

נסה

Summary

Ben-Gurion submits to Ben-Gurion his resignation from the Jewish Agency Execu-
tive. Last year he was happy to be elected to the Executive, hoping that in
of the hostile British policy the Zionist movement would adopt the line of
lensless political struggle against the British. And, indeed, immediately on
return to Palestine he had gone into action, with Ben-Gurion's approval and
support. But from the very beginning of the struggle the Executive became
hidden with discord and obstructionism which gravely affected the struggle
self, the morale of the Yishuv, and especially the external political con-

ג. גולדמן אל הנחלה הסוכנות היהודית (ירושלים)
N. Goldmann to the Jewish Agency Executive (Jerusalem)

מכתב מתאריך: 21 בספטמבר 1946
מסמך נומרו: CZA 525/1554

Following is for Executive: Reason to believe detainees will be freed *veg...*
after we join Conference will enable them to participate negotiations
refusal participate in my opinion bound to delay release.

306

ב. מטה אל ד. ברגוריון (פאריס)
M. Sneh to D. Ben-Gurion (Paris)

תאריך: 21 בספטמבר 1946
מסמך: WA 71

הנהלת האיגוד הישראלי
ב. מטה אל ד. ברגוריון (פאריס)
M. Sneh to D. Ben-Gurion (Paris)

הנהלת האיגוד הישראלי
ב. מטה אל ד. ברגוריון (פאריס)
M. Sneh to D. Ben-Gurion (Paris)

306
1. See Editorial Note, p. 625.

אחרות שחוקו את המדינה והמבנה המדיני. אולם תוכן הנחיה וההחלטה קופים
הפעולה יראתה" לזמן שורת הוועדה בארץ - ושוב השלטה. עם זאת הוועדה מן ראש
הוועדה בניגוד לרצון להאריך את ההפוגה עד גמר דיני הוועדה בלואו, ואני השלטה
למעשה נחשבה הפוגה שבעת על גבי שובעית עם גבי האם הודיע על אסיר, שצדק
פלטת את ההחלטה החוקית של הוועדה, ואני תפתי להשלים

מיום 29 בתמוז, לא ראיתי ואצטנן ודאה בהחלטה בי השלטון ודאה בכוונת הפעיל גורם יצירתי, לא אסך
ולא כישלון, אורכו, החלטה ודאה בהחלטה בי השלטון ודאה בכוונת הפעיל גורם יצירתי, לא אסך
הוא נעיל לבל סמך שדאה ודאה בהחלטה בי השלטון ודאה בכוונת הפעיל גורם יצירתי, לא אסך
כחונן נעיל, וכדי להביא את השלטון בסופו של דבר לידי הכרה, כי אכן חסר אחרוננו וכן הדיבור
בשורה לנה. מתוך כוונה זו ולשם מטרה זו החלטתי - שוב באישור ובמכתב הנמנה
מזדקן - להחמיק מאסר ולפעול מן המתנת. אולם הנשיא, אשר שרת אז בארץ, נהג
על הישוב שלא להתייב על כל הפניות והעלבונות, פסל כל הצעות של פעולה, וכן גזר על
להפסיק כל פעולה שהיא, הייתי מוכן להמרות את פני גורמי גורדתי, נטולת הסמכות
אולם נציתי כל המפלגות במוסדותי, פוטר לחתום משה ולבא כוח את המפלגות הקשונות
התנגדו אך הם לבצע פעולות והתנגדות שדאה עליון מקודם לכן. עמדתו או לתפתי
מתקיימת, אבל נכלעל עמדתם גורם נאחריות, ולא התפסתי. מניתי מולא בקום
לחודש ימים, לפני הצעת הברית שרתוך ועל פי החלטה חברי לעבודה, יצאתי למשימי
הנהלה בפאריס.

קיימת שהנהלה תחליט לחדש את הפעולות, שהפסקו בשלב מבריע - באחד השלבים
המכריעים - של המערכה. תקווה זו נכונה. יכולתי להבין, כי אין לחדש את הפעולות
כל-עוד מתנהל משאלות על הגא השתתפותו בחקירה, אבל לא היה כל סמך יראתי
יהיה הכרח לפעול את כוחנו, אם משאלות הו לא ישא פני אולם הודיע בהנהלה תחילת
על הפסקת עז הנהלה, כלומר לכל התקופה שנתחדד בסמכות הנהלה. ונהי, נכש
המשאלות, ציד-מפעלים וגורמים מן הארץ, היפסיים ופירשתי הם מת-חלקים
היישתי, ודוע היישוב משותק בעשיה של הנהלה. ובכל זאת השלחתי
אך בעניינים פוליטיים אחרים נחלתי אכזבה. פעולם לא העלמתי, כי אילו היו מציעים
לנו מדינה עברית חלק של ארץ-ישראל, בחלק ניכר כמובן, לא הייתי בשום פנים פוסי
מראש הצעת פשרה כזו. אולם הנהגתי לכן, שאנחנו נהיה המציעים והרומים על
החלוקה. תמכתי לכן בנוסחה של שאלמה את הצרכים הפוליטיים של השעה, בלי
להציע עליו את נטל היותה לחלוקה. הנהגתי קיבלה כמעט פה אחד נוסחה אחת, קלה
דעה, והצפנה אותו ליוזפי חלוקה, שידרתי על כן להשתתף בריונים ובהצטרף
המאורבים, שבעי מהחלטה זו, והשתתפתי בהדדעה זו על כך לפי-כך. נמאכותי בתי
אבל השלחתי.

2. See Editorial Note, p. 373.
3. The body established to co-ordinate the Jewish resistance movement.
4. See No. 240.

אם את שורקלים תביטו - ומה שיש לי לא תצליחו, הממשלה אפילו לא חזק בעמדתה
תסינונו שנעשו לענות עמדת הממשלה, לא תצליחו, הממשלה אפילו לא חזק בעמדתה
כל העצורים - גם אלה שסביבם להמתנותם בשירות וגם אלה שסביבם אפילו
הורגים, בינתיים גודש המעצורים נמשך. וכבר הפליט החדשי ראשונה נורת ונרת על-
הורגים, בינתיים גודש המעצורים נמשך.

הרצח הבריטי בגלל המשא הנורא והנורא שרצה להגיע למלחמה.
ברוצא קיראט שמספר מעפלים קפצו הזמה - אך כי אנימים היתה במרחק של כמה
המספרים מתחת, ועשו ניסיון נואש להגיע בשוה לארצם, ומלחי הצי הבריטי התחרו
עם באוגס לאוניות הירידה והיביא אותם לקפסית, למחנה-המגור. איני יודע מה אמר
ורץ זה לעולם, לי אמר הרבה - יותר מכל ציוני ונאום ציוני שקראתי בחיי. בעיני
היתה בשורה גדולה אם כי טראגית, בשורת ציוד ונבחרה, עם שיש לו בנימ שבאלה לא

הפריעה בגלל, וגם קופצה זו לים השמשה את עצם...
בשיבת הנהלה היו התברים האמריקאים שואלים הוררים ושואלים (ויכוח על
אמריקאים) מה דעת הירשוב. ובינתיים לדחה של השואלים, קשה היה להם מבוזרה
לחיות, להחליט בשאלה שאנשי הירשוב יצטרפו אליה לשלם בתוכם אם נחליט כך או
לדעת דעת הירשוב, בלשם הירשוב, אבל בשום, באשר זה הירדשיים הייתי קרוע
החוקים ממנו, ובינתיים קוד כמה מקרים עגומים וטראגיים. אבל ידעתי היטב נפש היישוב
לא היה לי ספק במעמדתו - כלומר, בעמדת רוב בנינו ורוב בניינו (כי גם ביישוב יש חילוקי-
דעות), ועוד מבלתי פועל אי-ישראל שנתקיימה לפני זמן מה ודרכיה לי שלא שיעזי.
קלוב, 80% התבטע בעד "הקו האקזיביסיבי", ורק כ-20% נגדו. זו אמנם היתה רק
ערה, של מפלגה אחת את זה הגדולה ביותר, אבל יודע אני נפש היישוב כולו, ואין לי ספק
השאלה זו הבעיה ועודת המפלגה רשת הירשוב כולו - ואין לי ספק נצטרך לעמוד

לעול בה קשה - היישוב מוכן לכן.
איני יודע מה יקרה בימים הקרובים ואין פולו החוסים בין הממשלה ובין התברים בגונדון
שעודם מנסים כאילו לקרב את הממשלה לעמדתם. איני מקווה הרבה, ואולי איני מקווה
ליום מנסיונות אלה, והלוואי שלא ייקר באשר להחליט לא יעלה. המצב בשעת הקונגרס יתה
מזה כבר לכלול (הקונגרס יתכנס סוף סוף בארצות דרומיות) - המצב הוא שאין לנו
קווי לעודת אנגליה בהלשמה הצינונית, ואין זה מן המצב שהיא תמשיך במתכונת המלוא
לחיות להתפעל על כמו שדעה עשאה עשאו; הצי, הצבא וחילי התעופה יעמדו לרשות הערבים
למנוע עלייה יחדית לארץ. יתכן שגם ההתקפות החלקיות של הממשלה על הסוכנות
המקומיים בניסיון של חוסל גמור של הסוכנות, ואין זה דווקא מן המציאות שסופר חברים
ישאר במאסה, כמו עכשיו, ואחרים יעמדו תחת סימן סאסה, ולא יהיה לתועלת הצינונית גם
הפלישה פועלה והנענה כאשר יהיה עד לפני 29 יוני והקונגרס יצטרך להתנות דרך חדשה
התענה.

יש יסודות אחרים, שאינם, לדעתי, נתונים לכל שינוי ואינם טעונים אפילו עיון כגון:
1. המשיבה פועלתנו הקונסטיטוקרטיבית בכל התנאים וכל תמיכות והכשחת קוינוס
הנוראלי של היישוב - גם אם נעמד במאבק הקשה ביותר.
2. ביצור כוחות הפיתוח של היישוב והענין הערער והעם החדש.
3. יסודות עלייה מוגברת ברשות היישוב החדש.
4. שיטות עצמאות של היישוב כלפי פנים וכלפי חוץ.

4. See No. 280 and n.1 ibidem.

הרבה בכל צורתיו וגורליו.
אולם אם תתגבש הצינונית אנטי-צינונית, אם לפי תכנית מוריסון או בצורה אחרת, והדבר
נגד היישוב ונציגי העם לא יפסקו - נעמוד בפני קופסולכסיים אחרים של שאלות מדיניות
וארגומנט, ונצטרך אולי לשלול דרך חדשה לתנועה.

השאלות העיקריות שתעוררה לפניה הן:
1. איך תתנהג כלפי המפורענות והאכזריות הפנימי? הן:
לרוביכם כמה ולממשלה?
2. מה תהיה מדיניותנו בכלל כלפי אנגליה?
3. מה תהיה מדיניותנו כלפי הערבים?
4. איך נבארו את פועלוננו - בארץ, באירופה, באמריקה?
5. איך נבייט אנציעים לעלייה ולביטחון?

השאלה האנושית המעסיקה אותנו כל כך - שני משדדים או משרד אחד באמריקה לפר
בעניי מפלה לגבי השאלות הארגוניות הקשות שנעמד בפניהן, במקרה שנעמדת לפני
סכסוך רציני ומחמיר עם אנגליה. ועלי להגיד שבשאלה "אמריקנית" (כלומר סימון
המדידים והתואמתם בוואשינגטון) איני יכול בשום אופן להבין עמדתך (איני מבינה
לשאלה הישית, מי תהיה במשרד זה ומי במשרד זה), אלא שאלת הפרינציפיות והה
באמריקה תנהל נציגים הפוליסים אך ורק על-ידי נציגי התנועה העולמית, כלומר נציגי
העבודה על-ידי נציגים אמריקנים ותלך על-ידי נציגי המשדדים עם הממשלה האמריקנית.
עמדתך - שישלח המוכנות ההדדית לא יכול לנהל. מישדדנות עם הממשלה האמריקנית
אלא אך ורק שולח ציוני אמריקאי. ידע אני, שאין להשוות המצב באמריקה למצב, נגד
שבדופם, וליתדות אמריקא ולציוני אמריקאי יש באופן אינטימי להמשיך משאל שאל
לשום ציוני יהודי בגולה. אולם הצינונית היא עניינם של יהודי כל העולם, ובא כוח העם
היהודי (הוא יכול להיות אמריקאי והוא יכול להיות שוויצרי, אם הוא מואנים לכן) ושא
חייב להודיע בכל שעת צורך בפני הממשלה האמריקאית, בתמיכת ציוני אמריקא ויתדות
אמריקאית כמו בפני כל ממשלה אחרת, אם כי בדרך זו ובדרך, נהנה לי, לכל אחד, שיש רדיפה
מקייים שמושב דווקא לבאריכות אמריקאית שיופיע, כשליח של יהודי אמריקא דווקא.

אולם שאלה זו היא מפלה עכשיו בשאלות הקשות שיעמד לפנינו, אם לא יתחדש העם
ולא יושג הסכם בינינו ובין הממשלה האנגלית - יש מעט מאד שאנשים לנס מפני זה.
מן והכרת שתהיה לנו הנהלה גולה ולא יד הנהלה בגולה. יהיו רברים שאי-אפשר יהיה
לעשות אותה מהארץ ובארץ והחיות באירופה (חיות שאריות ישראל המנודה והעקודת) תהיה
אחת החזקות של הצינונית.

נצטרך לדעת גם לנקוט בקו חדש במדיניות הערבית שלנו, כי נצדחת נקודות בעני
הרשות בינינו וביניהם. ולמען המשיך את הקונגרס להחיות דרך רצויה נראה לי שיש צורך
לכנס לפני הקונגרס (2-3 שבועות לפני הקונגרס) מספר חברים אחרים שאלים המפלגות
הראשיות - ציונים כלליים, מוחרי, מפלגת הפועלים - מאמריקא ופארסי-ישראל, כשבכל
ליברל [תמשאלות בידור מוקדם - גם שאלות מדיניות וגם שאלות ארגוניות - ולדבר מצע
של פעולה, בדרך זו נמנע ויכוח ודין מיותר בקונגרס, ונכלל דווקא את המנהיג האחד
למכשיר של הזנח פנימי המפנה ציונית הצינונית, ונגדיל את כשרון הפועלה והפריעו של
הקונגרס.

4. See No. 280 and n.1 ibidem.

these are imposed on the Jews and the Arabs?

(2) What should be the Zionist policy towards Britain?

(3) What should be the Zionist policy towards the Arabs?

(4) In what form should Zionist activity be organized in Palestine in Britain and in the States?

(5) How will the Zionists mobilize financial resources for immigration and settlement?

The organizational problem now occupying Silver's mind, whether there be one or two offices in the States, is of no importance in Ben-Gurion's mind and he cannot possibly understand Silver's attitude. Ben-Gurion cannot see that only an American Zionist and not the representative of the Jewish Agency will be able to negotiate with the American administration.

In his opinion, an Executive-in-exile should be set up, instead of the present rump Executive in the Diaspora. There will be things which it will not be possible to direct from Palestine, and the European front will be a principal aim for the Zionist movement.

It will also be necessary to adopt a new policy towards the Arabs. New conditions there have been made lately. In conclusion, Ben-Gurion proposes a meeting of several responsible representatives from the three main parties — the General Zionists, Mapai and the Mizrahi — to take place two or three weeks before the Congress in order to clarify in advance the political and organizational aspects facing the Zionists. Unnecessary argument and dissension will thus be avoided and the Congress will become an instrument of internal guidance and of a unified demonstration of Zionism vis-à-vis the external world.

327

תקציב פוליטי
Political Consultation

Minutes: CZA ZA/302/31 ת"ק: תקציב

London, 1 October 1939

Present: Dr. Weizmann, Dr. Brodetsky, Rabbi Fishman, Dr. Goldmann, Mr. Locker, Mrs. Dugdale, Dr. Leo Kohn, Mr. Agronsky, Mr. Weisgal, Mr. Linton

Dr. Weizmann said that they had to consider what was to follow that morning.

mean the White Paper. If Mr. Bevin really meant what he had said, then he had created an *impasse*. He thought that a small delegation should see Mr. Bevin, and explain the position to him.

Dr. Goldmann thought that the Conference was dead, if they accepted what Mr. Bevin had said. They must remember, however, that Mr. Bevin's speech had not been prepared. They must tell Mr. Bevin that if he wanted a settlement then there were chances for Partition, and America would support it. If the Government wants to carry the Arabs with them, it was no use to talk to all the Arabs together. They should talk to the Arab States separately. He thought that the best course for the Government would be to adjourn the Conference, and in the meantime they should discuss a solution on the basis of Partition with the United States Government. In the meanwhile they could bring about a temporary agreement on immigration and on law and order. Palestine would not remain quiet if ships continue to be sent to Cyprus. If the Government were to make a gesture in regard to immigration, the Jews would breathe easier and the Arabs would see that they must compromise. If the ground had been prepared, the Government could call a conference in January. That was the only way to solve something from a bankrupt situation.

Dr. Weizmann said that they should try to see Mr. Bevin in Paris, and approach General Smuts in this connection. It was clear that what had happened that morning had brought them to an *impasse*.

Mr. Locker said that his formula was that a truce was only possible on the following basis: (1) the release of all detainees; (2) that the Jewish Agency should be put back to its previous status; (3) considerable immigration; (4) easing of the Land Regulations; (5) the removal of General Barker.

Mr. Kaplan thought that the talks with Mr. Bevin and Mr. Hall should run parallel. They could not refuse to see the Colonial Secretary without making things worse, but they should not hurry. Only a small delegation should see the Colonial Secretary, and they should also tell Mr. Hall what Mr. Locker had suggested. They must make it clear that there was at present no law and order in Palestine because the Defence Regulations had created conditions tantamount to a war against the Yishuv. They should also see Mr. Bevin and tell him what law and order in Palestine means. Law and order could not be re-established so long as the Mandate was being violated. With reference to what Mr. Bevin had said that morning, it was important that they should explain who had declared war on whom.

Dr. Weizmann suggested that Mr. Locker should see Mr. Creech Jones.

327
1. See No. 324.

Goldmann and Mr. Linton to be present.

Rabbi Fishman said that they should first of all try to see Mr. Bevin, General Barker was one of the most difficult problems.

Dr. Brodetsky said that they should try to see General Smuts in Paris, thought that they should not put forward anything very complicated. He would not include the question of easing the Land Regulations or the question of General Barker.

Mr. Kaplan said that as regards General Barker, he would agree. If the detainees were released, things would become quiet and either General Barker would go or he would have to change his attitude.

Dr. Goldmann said that they could raise the matter with Mr. Bevin. *Mr. Locker* said that they should say that General Barker's presence was both a provocation and a danger.

328

(1946 באוקטובר 4-7, ד'תל"ז - 1937) ת"ת
Meeting: Ch. Weizmann - G.H. Hall (London, 4 October 1946)

CZA ZA30231 פ"ת: 770707

Present: The Rt. Hon. George Hall, Mr. A. Creech Jones, Fl. Lt. A. H. Crawley, M.P., Sir George Gater, Mr. J.M. Martin, Mr. H. Beeley, Mr. Trafford Smith, Mr. Higham, Dr. Ch. Weizmann, Dr. N. Goldmann, Mr. E. Kaplan, Mr. B. Locker, Mr. H. Sacher, Mr. I.J. Linton.

Mr. Hall said that they met to-day as a result of the discussion last Tuesday. They would not deal with major questions. There had been a serious deterioration in Palestine during the last year. He did not want to enter into controversy now, and he would not refer too much to the past. They were faced with grave difficulties which he would like to remedy together with them. There was little or no co-operation with the Jewish Agency, and little or no co-operation between the Jewish population and the Palestine Administration. They should try to better the situation by restoring law and order, which he felt sure the Agency and the Jews of Palestine (and indeed Jews throughout the world) would desire.

328
1. See No. 324.

how far the Jewish Agency would be prepared to co-operate? The responsibility of the Agency was clearly defined. The Jewish Agency must indicate how far they were prepared for closer co-operation, which had existed previously.

Dr. Weizmann thanked Mr. Hall for having given them an opening to discuss this serious problem, which was worrying all of them. To-day was the Eve of the Day of Atonement, when all sins are forgiven which can be forgiven. He thought that the root of the trouble was the White Paper. Until the White Paper of 1939, relations between the Jews and the Administration in Palestine, and between the Agency and the Colonial Office, had been as good as was to be expected. They had all hoped that at the end of the war there would be a new opportunity. Under the Coalition Government there had been a Committee which had worked out a project for the future of Palestine. He had heard about it from Colonel Stanley?

Unfortunately it had not come to realisation, the proposals for the saving of the rampart of European Jewry were dragging along interminably. The older generation of Jews to which he belonged, was used to oppression, but the younger generation in Palestine was used to freedom, and had huilt up their own country. He did not want to justify terror, but the young generation felt that it was living under a military dictatorship of the worst kind. Mr. Hall had spoken of law, but law was something which was rooted in the consciousness of a people. The present rule in Palestine wasn't recognized as having any moral basis.

There were a number of things which pressed very heavily on the Yishuv. First there was the present regime, with the wide powers given to the police, enabling them to swoop on innocent people and visit the sins of the few on the many. Some of them were familiar with this sort of thing from conditions in Tsarist Russia and other similar regimes. Then there was the problem of Cyprus. He knew that the Government called it "illegal immigration". There had been an idea, when the experts were considering the technical side of the 100,000 plan, that immigration of some 4,000-5,000 a month would be a practicable proposition.

Mr. Hall asked where they got this figure, and whether there had been any promise of that kind?

Mr. Kaplan said that there was no promise, but when the experts were discussing the matter with the Agency, the Agency had suggested 10,000 a month, and had been told that this was too high a figure, but that something in the nature of 4,000 a month might be practicable.

Dr. Weizmann continued by saying that the first problem was the intolerable

The British Cabinet Committee that discussed the Palestine problem in the latter part of the war and recommended the partition of Palestine.

a shambles. The British soldier was probably the most humane person, but the village but he had been indoctrinated in Palestine, given the impression that he was enemy territory, and that looting etc. were permissible. All this was not law, and order, but lawlessness. If they could get some sort of agreement on these points during the recess then the consideration of other problems would become infinitely easier.

Mr Locker said that he would like to supplement what Dr. Weizmann had said. They must, he thought, speak as frankly and clearly as possible. It should not take the problem too narrowly. The situation arose from the White Paper, which was illegal not only in the view of the Jewish Agency, but also in the view of many of those now responsible for H. M. Government. It was also the opinion of the Mandates Commission. It was a question here also of what the basic law of the country was being carried out or not. First there had been the [Balfour] Declaration, and of that the British people had no need to be ashamed before the bar of history. Then came the Mandate, and that document was violated by the White Paper of 1939, and had resulted in very distressing things for the Jewish people. The Mandate was being violated daily by the Government of Palestine. The Mandate laid it down that the Government was to facilitate Jewish immigration, but instead Jews were being prevented by force of arms from entering Palestine. 1500 a month was something, but it did not radically change the situation. It represented an arbitrary limitation of immigration and was in no way commensurate with their needs. Then there was the law, which made every Jewish citizen a second-class citizen. This represented a breach of the Mandate. The contention was that as long as the Mandate existed, it had to be fulfilled by the Government; that was its plain duty. By the violation of the Mandate the Government was creating breaches of law, and order. At the previous meeting he had remarked that although terrorism hurt everybody, it hurt them most because it was poisoning the souls of their people. If there were to be a change in the situation, then law and order must be re-established in the highest sense. The violation of the mandate, under the impact of Munich, must be stopped, and immigration restored. Secondly, there was the problem of the military regime and the unlimited powers given to soldiers and police over every passer-by. Mr. Bevin had said that he could not himself to searches after the event. Of course not. But searches were made of settlements whose people were more than anyone else opposed to terrorism. It would draw their attention to the fact that these searches had been in the

being created that it was desired to make the settlers' lives difficult and miserable. History had shown that the Jews of Palestine had a need for self-defence. In addition, there is General Barker, who has expressed views which place him on the list of the Jew-baiters. After a few mild words from Mr. Morrison, nothing further has been done, and General Barker remains the real ruler of the country. Hundreds of Jews are in detention, and that means not only the breaking up of families, but economic distress. Many settlements had had their work tied up because of the number of men taken away from them. And of course there was the problem of the leaders, who are still being detained. All this is not conducive to law and order and peace in the country. They had the right to ask the Government to help them to stop small minorities from active terrorism. He did not mean that the Agency should catch the terrorists; that was not their job, and the Mandate gave the Agency no police powers. As soon as the Government freed the detainees (first the leaders), stopped the searches, and gave them reasonable immigration bearing some relation to the needs, the atmosphere would change. If a few crazy people would not stop immediately, there might be a respite of terrorism, but they would know how to deal with that. They were prepared to co-operate and to use all their influence with the Jewish people, but before that they must have a beginning of a new situation.

Dr. Weizmann said he thought it would be valuable if he were to mention one incident which characterised the situation. An attack had been prepared on a certain place, and it would have been a tragedy had it succeeded. Mines had been laid etc. Action had been taken to prevent it. He could not mention the name of the place because he had been told that if he mentioned it there would be searches and destruction. Such was the mentality of the country to-day.

Mr. Sacher said he would like to say a few words about the mechanics of law in the country. He knew something of the situation because he had been a member of the English Bar for 40 years and of the Palestine Bar for 25 years. The Government was *de facto* a military government.

Mr. Hall said he must intervene here to make it quite clear that there was a Civil Government in Palestine, and they had only called in the military to help. Mr. Sacher said he would not quarrel about phrases. The Defence Regulations gave power to substitute Military Courts for Civil Courts. Military Courts suffered from the disadvantages that the people concerned had no legal training or judicial experience. There was no such thing as an appeal from these courts. A Civil judge was independent both of the prosecution and of the Government; this could not be said of the Military judges. The Defence Regulations gave any soldier or policeman the right to arrest any citizen whom he thought suitable

3. Refers to General Barker's directive after the blowing up of the King David Hotel, forbidding the British military in Palestine to attend Jewish-owned entertainment establishments in order "to punish the Jews in a way the race dislikes - by striking at their pockets".

ment correctly. They must remember that policemen in Palestine were not more than in England, and that soldiers in Palestine were not more than in England. They had not served in the war and had very little experience. The liberty of citizen was at the mercy of any soldier or policeman. Further any person belonging to any organisation or group was liable to the death penalty if any member of that group or organisation had committed an act of terror. That in that every Jew in Palestine was in danger of the hangman's noose. That in law and order, it was chaos. Again, the punishment for harboring 'illegal' migration was seven years' imprisonment. There was not a Jew in Palestine who would not gladly incur the risk. All this did not help to maintain the sanctity of the law. He knew of no parallel for such regulations anywhere in British history. It was argued that those regulations were necessary. Yet they had not been particularly effective. They had, however, been successful in undermining respect for law and order.

There was little use in restoring law and order unless they first considered what was the system of law and order in the country.

Mr. Hall said that he listened with great interest to the statements which had been made. He did not think that the situation was as described; it might appear as if the Palestine Administration and the British Government were in the dock. They claimed no responsibility for the situation. Reference had been made to the illegality of the White Paper, but the position was not quite as described. It was true that the Administration had great responsibilities, but it was also true that the Agency had been given certain responsibilities under the Mandate. The years might argue about the functions of Administration and the Agency under the Mandate, but Britain had not desired that a situation should arise in which they would be forced to keep large numbers of troops in Palestine. The situation was only there to deal with the situation which had arisen. Considerable attention had been acquired in Palestine, and the Anglo-American Committee in its report had given statements by prominent leaders of the Agency about what would happen on the cessation of hostilities. The Government was not happy about the detainees. It had happened nowhere else in the Empire. He thought that he ought to sketch out for them what had happened since the present Government had come into office. It was true that the Coalition Government had worked out a scheme for Palestine. It was a pity that it had not been put into effect - it would have saved him a great deal of trouble and work. Three weeks after they had taken office, he had seen a deputation of the World Zionist Organisation led by the Chairman of the Jewish Agency.⁵ That deputation had

made a statement which was also made in the White Paper. He had pointed out that they had only been three weeks in office and there was a difficult situation resulting from the sudden collapse of the Government. They must have some time to consider the matter. A few weeks later, he had seen another deputation of the Jewish Agency, and the demands had been repeated.⁶ Then came the statement from President Truman about the 100,000. [Mr. G]overnment was in a difficult position because they had to take into consideration not only one party, but two parties. The Government had appointed the Anglo-American Enquiry Committee, and then a technical committee to go into the question of the 100,000. But there were other recommendations; and a second technical committee was appointed and the Government had accepted the report of this second committee. Then the Conference was suggested, and a conference had taken place. He had seen Dr. Weizmann on the 10th of August, and had extended to him an invitation, and also suggested sending invitations to other Jewish representatives, but so far no definite reply had been received to that request.⁷ One organisation for which the Jewish Agency had no responsibility had declared that V-Day would be their D-Day. Mr. Hall then quoted from the report of the Anglo-American Committee a statement made by Mr. Ben-Gurion in 1943 at Tel-Hai to the effect that the end of the war would only be the beginning of the Jewish fight. That threat was made as early as 1943, and there were terrorists in Palestine who had not waited until the end of hostilities in Europe. All this while they blamed the Administration and the British Government. The present Government was not responsible for these happenings. Instead of making a gesture when the Labour Government came into power, they had been met with acts of terrorism worse than anything that had happened in the history of Palestine. They begged the Agency to co-operate with them under the Mandate, as it was expected to do. A Government is either expected to rule or get out. The Anglo-American Enquiry Committee had pointed out that the duties of the Mandatory were not light.

They had spoken against the Defence Regulations, but the Government could not go on without them. On behalf of H.M.Government he had to say that this State of affairs could not continue. He admitted that they could not be put down without the co-operation of the Jewish authorities. But the Jewish Agency could not make the excuses which they had made when they waited on the High Commissioner in December last year. He did not mean that the Agency should search out and find the terrorists. That was for the police to do. But he did ask that the Agency should guide and direct, which was their function. They had been told that they should stop the searches, but how could they justify the existence of an army of 60,000 or 70,000 people which was now in Palestine?

5. See No. 35 and n. 6 there.

6. See No. 84.
7. See Editorial Notes, pp. 625, 634.

out using sterner measures? Mr. Locker was right that the Agency was not responsible for police work, but it was bound to co-operate with the Government, which it had failed to do during the last twelve months. The majority of the Jews of Palestine, as in all countries, desired peace and an opportunity to build up the prosperity of the country. He thought it was necessary to put before them the difficulties of the situation, and to say that they would like to take on every British Soldier from Palestine. If it was a question of putting down terrorism by the Government alone, he would like to say that as long as they had responsibilities they would carry them out. He would like to ask them, who would have been the position of the Jewish National Home if it had not been for the power, the assistance, and the help of the British? And what thanks did they receive for it? They were the butt of everyone, and subjected to attack not only from the Jews of Palestine, but from Jews all over the world. They could not go back to the *status quo* except through co-operation. He was following out his hand, and would ask them to come in and help, not only for the British Government - they would clear out as soon as possible.

At the end of the war there had still been some 4,000-5,000 certificates available, and the Jewish Agency had refused them. The Government had continued immigration at 1,500 a month beyond the White Paper limit, without the consent of the Arabs. There were powerful organisations in Europe which were sending thousands of people under appalling conditions and on ships which were absolutely unsafe. Catastrophes might occur any moment before these ships reached port. This was not the responsibility of the refugees, but the those who organised and paid for the transports.

Dr. Weizmann thanked Mr. Hall for his statement. There were many points which they would like to discuss, but he would limit himself to two only. First there was the attitude of the Jews to what Great Britain had done in Palestine. In spite of differences and hasty things that might have been said, the Jews had not forgotten and would not forget what Britain did in giving the Balfour Declaration. But they could also not forget that the White Paper intended to undo all that the Balfour Declaration had accomplished. They felt that what minority status in Arab countries meant, they remembered the Assyrian, Baghdad and Tripoli. They were not at all ungrateful to Great Britain. As regards the ships, they knew about the horrible conditions in which these people travelled. He was sure, however, that it was not a racket; it only showed the dreadful need which drove these people. Whatever the risk of the voyage, it was better than the life from which they were escaping. It was difficult to explain this to Englishmen who had their own homes. But a Jew in Poland or Germany would rather swim to Palestine, rather hold on to the tail of a shark, than stay

in his, and what had been their fate? He had to report that it was very difficult for Englishmen to understand this - such was their happy lot. He thought that a small sub-committee could perhaps meet and go into all the details, and then report back to the full meeting.

Mr. Hall said he was agreeable to that course.

Dr. Goldmann said that it was desirable for them to decide what the sub-committee should consider. They had spoken about the Mandate and perhaps it was not very relevant whether they thought the Mandate had been violated or not. But there was one authority that could judge about the White Paper and the Mandate, and that was the Mandates Commission, and that Commission had given its judgement. When they said that co-operation had been damaged by the White Paper, it was not their solitary opinion. There had been a time when the name of Britain brought applause from any Jewish audience. But there had come a time, after the White Paper, when Jews felt that Britain wanted to reverse the course it had taken, that an attempt was being made to reduce the Jews to minority status in Palestine, and the Jews knew what minority status in Arab countries means: they would rather be a minority in Poland. There was no purpose in bringing over 600,000 Jews to Palestine to be ruled by the Grand Mufti. Mr. Hall had referred to Mr. Ben-Gurion's speech, but all of them, including Dr. Weizmann, had used the word "fight". It meant, he thought, the political struggle, and not shooting. But all that was really immaterial. He thought that as long as a major policy was not settled, they should have a truce meanwhile. By a truce he meant a temporary agreement which could bring about co-operation. It was not only a question of whether the Agency did or did not have responsibility; the Agency could only be effective if it carries public opinion with it. The Jewish Agency to-day was unable to do what it could have done two years ago. No arrangement would serve any purpose unless the Agency could produce the goods.

They would therefore ask whether they could expect the following:

1) Rectification of the position as regards immigration, which would lead to a decline or even stoppage of illegal immigration.

2) Stoppage of searches.

3) A general amnesty.

If there were readiness on the part of the Government to discuss these points, there might be a basis for discussing how the Jewish Agency could help in putting down terrorism. There had been a common declaration some time ago by the Irgun and Stern Groups that they would remain quiet and not disturb the peace if the 100,000 were permitted to land in Palestine. If that could be assured, then they could sit down and work out a plan. Something had already been done: the Hagannah was quiet, and statements had been issued against terrorism. No doubt it could be said that they could do more. But there must first

desire of the Government. They would not have brought them here for us unless there was a serious intention.

Sir George Gater said that they had heard many things some of which concerned policy and that if a sub-committee were appointed it would be useful to define its duties, and what it would discuss. For that reason he thought that it should have a second meeting, and not call the sub-committee prematurely.

Mr Kaplan suggested that they should fix a time for the next meeting, and after some discussion it was decided that the next meeting should take place on Tuesday, October 8th.⁹ The text of the short communique was also proved.

תד"ת

Editorial Note

Failure of the London Conference and the Yom Kippur declaration

The Anglo-Arab talks which opened in London on September 9 (see Editorial Note, pp. 587-588) were characterized by the uncompromising attitude of the Arab delegation. After a number of sessions and after the Arabs had submitted their plan (see No. 303 and n. 1 there) the British announced on October 2 that they were suspending the talks with the Arab representatives till December 16 in order to study their proposals.

On October 4, on the occasion of Yom Kippur, President Truman made a special declaration on Palestine. He expressed his regret at the suspension of the talks with the Arabs and referred to the solutions of the conflict proposed by the British and the Zionists, i.e. the Cabinet Committee plan and the partition proposal. He expressed the hope that "the gap between the two plans is not so wide that men of good will would not be able to bridge it".

תד"ת
1227 קמ"א
מא"מ : 1022 נח"ו

הג"ת
E. Epstein to N. Goldmann (London)

Washington, 4 October 1946

Statement by the President:¹

I have learned with deep regret that the meetings of the Palestine Conference in London have been adjourned and are not to be resumed until December 16, 1946. In the light of this situation it is appropriate to examine the record of the Administration efforts in this field, efforts which have been supported in and out of Congress by members of both political Parties and to state my views on the situation as it now exists.

It will be recalled that when Mr. Earl Harrison reported on September 29, 1945 concerning the condition of displaced persons in Europe I immediately urged that steps be taken to relieve the situation of these persons to the extent at least of admitting 100,000 Jews into Palestine. In response to this suggestion the British Government invited the Government of the United States to cooperate in setting up a joint Anglo-American Committee of Inquiry, an invitation which this Government was happy to accept in the hope that its participation would help to alleviate the situation of the displaced Jews in Europe and would assist in finding a solution for the difficult and complex problem of Palestine itself. The urgency with which this Government regarded the matter is reflected in the fact that a 120 day limit was set for the completion of the Committee's task.

The unanimous report of the Anglo-American Committee of Inquiry was made on April 20, 1946, and I was gratified to note that among the recommendations contained in the report was an endorsement of my previous suggestion that 100,000 Jews be admitted into Palestine. The administration immediately concerned itself with devising ways and means for transporting the 100,000 and caring for them upon their arrival. With this in mind experts were sent to London in June 1946 to work out provisionally the actual travel arrangements. The British Government cooperated with this group but made it clear that in its view the report must be considered as a whole and that the issue of the 100,000 could not be considered separately.

On June 11 I announced the establishment of a Cabinet Committee on Palestine and related problems composed of the Secretaries of State, War and

9. See No. 336.

1. See Editorial Note above; for further details - see No. 339.

restoration freedom movement both Paris members as preliminary condition any relaxation tension, chances of which already been largely wrecked refusal contemplate any increase immigration pending final settlement which in itself more and more problematic. Also suggest that you point Executive of [Jewish] Agency now deprived of advice, knowledge of the members who alone competent deal above subject; so long as they delay from endorsement, discussions useless. Fully realise this attitude my party wasting renewed deadlock but consider this eventuality entailing prolongation detention preferable serious internal confusion and [---] particularly pre-congress period as well as gravely prejudices our external position which liable result, if my fears regarding danger discussions degenerating slippery slope are justified.

334

ש. בארוך אל. ג. בך גוריון (פאריס)
Sh. Meitrov to D. Ben-Gurion (Paris)

תל אביב
מסמך נבנו: זא"ר 74

8 באוקטובר 1946

הנהגה שלא ייתכן ונשיך שריון לקצת הנשיא ונתן הוטעו בלונדון. על ידי לחובע, דעתו, הפסקת הנשיא ונתן. אם לא תישמע דעתו, על ידי לפי כוונתו את דעתו הפולחנית. אגב עייין בדעתו.

Summary

Meitrov's opinion is that Ben-Gurion should voice publicly his opposition to the pernicious negotiations now conducted in London.

672

א. אפשטיין אל. ג. גולדמן (לונדון)
E. Epstein to N. Goldmann (London)

תל אביב
מסמך נבנו: זא"ר 26/81

Washington, 8 October 1946

Following cabled Golda Meyerson: Saturday saw Acting Secretary Acheson, presented him our first reactions and observations re President's statement. 1 Was assured by him statement represents policy American Government which will continue request British Government its forthcoming implementation. President's main concern immediate beginning immigration reaffirmed. Same day had off-record conversation British Ambassador. Agency's statements London and Jerusalem widely publicized press. 2 Emergency Council statement expected tomorrow. New development Negev received enthusiastically American Jewry, also made enormous impression general public and local political circles as sign our determination build country all conditions. Important you deny any desire our part interfere British plans for military bases Negev.

336

י. לינטון אל. תל אביב וסוכנות בידודיים
I.J. Linton to the Jewish Agency Executive, Jerusalem

תל אביב
מסמך נבנו: זא"ר 25/1554

New Colonial Secretary presided. 1 Said appreciates our urgent request for London, 8 October 1946

335

1. See No. 329. On the circumstances of this meeting see No. 337, p. 675 and No. 339, p. 681.
2. See No. 331.
3. See No. 295 and n. 1 there.

336
On 8 October the newly appointed Secretary of State for the Colonies, A. Creech Jones, met Zionist leaders headed by Weizmann. They discussed the normalization of the situation in

673

terrorist organisations intimation not meaning Hagahani; (4) Yishuv cooperation. Unable deal with land-regulations, or immigration, be bound-up larger issues which must wait conference in which hopes Jews will be enabled participate. We pointed out that for restoration law and order migration vital prerequisite and Cyprus [- - -]. Without substantial migration impossible Jewish Agency do anything/beyond measures we are taking or carry Yishuv with it. If Government desires us enter Conference release and give us freedom of choice. We urged quick conclusion talk of misuse press and misunderstanding public opinion. Colonial Secretary purpose of adjournment conference solely create conditions enable us participate. Appreciated Jewish feeling difficulties Jewish Agency and several times urged Jewish Agency would discuss question law order and create conditions Jewish Agency participate conference. Weizmann approached Colonial Secretary consult Cabinet again regarding immigration particularly liquidating Cyprus. Colonial Secretary promised report [-] and inform us soon as possible. Expressed understanding that without immigration, the Agency hampered. Was agreed sub-committee meet Wednesday morning. Emphasised again need speedy conclusion and that final decision with Action Committee. Our representatives tomorrow Kaplan, Locker, Linton, Zaslani

Linton

2. Palestine - see No. 328. Full report of this meeting is filed under C.Z.A., ZA302/31. The sub-committee convened on 9 October. The British delegation was headed by Permanent Under-Secretary of State for the Colonies, Sir George Gater. The British presented several demands, mainly the disavowal by the Jewish Agency of the terroristic activities, stoppage of Jewish Agency support of the "illegal" immigration and the dissolution of the Hagahani. The Zionist representatives reiterated their demands: release of detained leaders, stoppage of searches for arms and a more liberal immigration policy. No decision was reached and it was agreed to reconvene on 14 October. (Report in C.Z.A., ZA302/31.) See also No. 342.

674

מקור: WA 73, 74

א. ר. סילבר אל. ד. בן-גוריון (פאריס)
A.H. Silver to D. Ben-Gurion (Paris)

Cleveland, 9 October 1946

My dear Mr. Ben-Gurion,
I received both your letters, the long one¹ and the short one,² which I read with a great deal of interest. At the moment we are waiting to learn what the British Cabinet will do in response to the representations made by our people in London to Mr. Creech-Jones.³ I assume, that the representations followed the line agreed upon, and which is reported in your second letter. That is sound. Here in the States we are waiting to learn what the next move of the President of the State Department will be in the matter of implementing the President's declaration of last Friday.⁴ The President's declaration was the result of the mounting pressure inaugurated a few weeks ago by the Emergency Council and the Political Action Committee which it created for that purpose in view of the approaching elections. Our aim was not, however, to get another statement from the President. Our political action was directed towards bringing pressure upon the President and the Administration to bring the authority and prestige of our Government through diplomatic channels to bear on London and to achieve concrete results. It was our hope that the President's statement would be made by the President after he would have succeeded in getting results, not before. But the need of the Administration forces to counteract the widespread resentment and indignation of the Jews of the United States in the face of the Administration's political inaction prompted them to issue this statement. Mr. Truman and Mr. Niles seemingly persuaded the President to issue the statement as a smart pre-election move.

The danger now is, of course, that having cashed in on whatever good-will this statement may have produced among the Jews of America, the White House will be content to let the matter drop - as it has done time and again in the past after similar maneuvers on the eve of elections. We are, of course, continuing our intensive campaign on the principle that the acid test of the diplomatic effectiveness and sincerity of the Administration is action, not words. We are waiting to see whether the Jews will begin to move into Palestine before

- 337
1. No. 326.
 2. Untraced.
 3. See No. 336.
 4. See No. 329.

675

probably why one of the leaders was not in Latrun. Had he been in Palestine he also would have attended that funeral - not as a mark of respect to Yehoshua Weitz, but as a mark of sympathy for his father. No conclusions should be drawn from such an incident. It was wrong, and had they been asked about it, they would have been able to explain it.

Mr. Creach Jones said that as a result of these talks, he knew now what was in their mind, and hoped that they knew what was in his. He looked forward to the next week securing better times in Palestine. He thought they should issue a statement for the press.

Mr. Kaplan said that they were grateful for the facilities granted to them to come to London. He must, however, say that he was going back with a certain amount of discouragement. It was not only the problem of immigration, but he wanted to know what were the intentions of the Government. They had been told to come to the Conference. He did not know what would result from the Conference. Then they had asked about immigration, and had again been told to come to the Conference. He thought he ought to draw attention to the fact that they were dealing with a very delicate problem, and with a sensitive people who were ready to fight for their freedom.

Mr. Creach Jones said that they should not be too discouraged.

Mr. Locker said that the Inner Zionist Council would meet on Wednesday while on Thursday there would be elections in Palestine for the Zionist Congress. If the Government could make some gesture before that, it would ease the situation. It was not a bargain. But people looked at actions, not words. Whatever the Government might desire to do they should do it quickly.

Mr. Creach Jones said he would ask them to do the same.

Mr. Secher thanked Mr. Creach Jones and the other representatives of the Government for the full and courteous hearing given to the Agency's representatives. A short communique for the press was then approved.

ד"ר זלמן וייזמן
ד"ר זלמן וייזמן
Draft Report to the Zionist General Council

Draft: Weizmann Archives V1: 2070

London, 20 October 1946

After the decision of the Actions Committee on empowering the Executive of the Jewish Agency to endeavour to secure conditions which would make it possible for the Agency to be represented at the London Conference, Dr. Weizmann was approached by the Colonial Office with a suggestion that preliminary talks should be started with a view to finding a way for the Agency to participate in the Conference. Conversations began on October 1st with a meeting at the Foreign Office. The British Government was represented by the Foreign Secretary (Mr. Ernest Bevin), the Colonial Secretary (Mr. G.H. Hall), the Under-Secretary for the Colonies (Mr. Creach Jones), and a number of high officials of the Foreign and Colonial Offices. The Jewish Agency was represented by Dr. Weizmann and a number of colleagues of the Executive from Jerusalem, London, and New York.

The immediate problem before the meeting was that of the Agency's participation in the London Conference. But the Government representatives suggested that in order to clear the way for this, conversations should take place between the Jewish Agency and the Colonial Office with a view to finding ways and means of lessening the tension in Palestine. The day after this first meeting, the adjournment of the London Conference till December 16th was announced.

In all, five meetings took place at the Colonial Office, at three of which, including the last, the Colonial Secretary and Dr. Weizmann were present.

During these talks, the representatives of the Jewish Agency, while expressing their utter condemnation of terrorism, pointed out that the main cause of the present tension in Palestine was the White Paper of 1939, and the policy which flowed from it. The Mandate laid upon the Mandatory Power the positive obligation to facilitate Jewish immigration: the White Paper prevented Jewish immigration. Similarly, under the Mandate the Government was required to assist Jewish close settlement on the land. The White Paper hindered such settlement. So long as the White Paper policy was maintained, the basic law of Palestine was being violated, and that made the complete restoration of law and order extremely difficult, if not impossible. So long as there was no new and definite settlement of the Palestine problem, it was the plain duty of the Government to fulfill the Mandate.

3. Joseph Weitz, Director of the Land and Afforestation Department of the Jewish National Fund. His son Yehiam, a Palmach commander, had been killed in action in June 1946 in the blowing up of the Al-Zib bridge.

347.
1. See No. 324.

conference was adjourned and proposed the following measures:

- (i) That substantial immigration should be permitted during this period.
- (ii) That the refugees in Cyprus should be brought back to Palestine.
- (iii) That the leaders and others who were detained should be released.
- (iv) That searches for arms should be discontinued.
- (v) That the Defence Regulations should be relaxed and their worst features eliminated.

The attention of the Government was drawn to the stringent character of these Regulations, and to the substitution of Military for Civil justice, also to the detrimental effect which they had on the atmosphere in Palestine.

The Colonial Office representatives explained that on their part they would like to see the following action taken by the Jewish Agency:

- (i) A statement condemning terror and violence, without the addition of any explanations in the nature of justification. The statement should also include that the Agency would co-operate with the Palestine Administration with a view to putting down terror.
- (ii) That the Agency should do what it could to damp down the impetus of "illegal" immigration, and should withhold any encouragement or support which it might be giving to this movement. It should also help to see that such refugees as arrived at Haifa should not be encouraged to offer resistance to their transfer to Cyprus.
- (iii) That all measures of civil non-co-operation taken since June 29th should be dropped.
- (iv) That Palmach should be dissolved, and that the Agency should assume control and supervision of the Haganah; also that some steps (unspecified) would be taken with regard to arms.

The representatives of the Agency dealt with the points raised by the Government and explained why, in present circumstances it was not possible for the Agency to say that it would co-operate with the Palestine Administration. It gave explanations as to the nature of Palmach and Haganah, and as to the need for Jewish self-defence, pointed out that during the 1936-39 Arab disturbances Jewish self-defence was exercised with the utmost restraint (*havlaga*). They also pointed out the impossibility of agreeing to give up arms at a time when the Jewish future in Palestine was not secure, and that their experience has taught them that they must depend upon themselves for self-defence. It was also pointed out that "illegal" immigration, as well as civil non-co-operation, were

At the last meeting, which took place on the 18th October,² the Government representatives stated that though they appreciated the vital importance of the immigration issue, the Government could not make any changes at present, as immigration was one of the major subjects of the adjourned conference. They undertook, however, to consider the problem of bringing back the refugees in Cyprus. The representatives of the Jewish Agency expressed their great disappointment, and said that this decision eliminated the most important step for re-establishing law and order. On the subject of lessening tension, both sides stated that they were anxious to make joint efforts towards that end, and that in such matters there could be no question of the bargain being struck. The Jewish Agency representatives said that they had always taken steps to combat terrorist activities, and that they would continue to do all in their power to that end. They had to do so in the interests of the Jewish people. They did not believe that a further statement on their part in condemnation of terrorism was necessary, but if such an act would be helpful, they would be prepared to issue such a statement, and would do so at a suitable time and in suitable form. The Government on their part, thought that they should be directed by the Jewish Agency along the lines of the statement suggested, and that this would be useful. The Government would consider at a very early date the release of all the leaders, and of the other detainees, and would do their best to see that the review of the latter should be hastened up. It was also mentioned that the present policy of the Administration was not to continue the searches except in cases where terrorist activities occurred. Other points which had been mentioned at the previous meeting were not raised again.

The representatives of the Jewish Agency stated that they would report to the Inner Zionist Council, which was meeting on Wednesday next. They also mentioned that the Zionist Congress would take place before the re-opening of the adjourned Conference.

2. See No. 346.

Hassifriya Haziyonit
Publishing House of the World Zionist Organization
Jerusalem 1996

Edited by Yehoshua Freundlich
Assistant Editor: Zvi Ganin

May 1945 - December 1946

VOLUME I

POLITICAL DOCUMENTS OF THE JEWISH AGENCY

WORLD ZIONIST ORGANIZATION
CENTRAL ZIONIST ARCHIVES
TEL AVIV UNIVERSITY
THE CHAIM WEIZMANN INSTITUTE
FOR RESEARCH IN THE HISTORY OF ZIONISM
THE STATE OF ISRAEL
ISRAEL STATE ARCHIVES

78790